

GUD TALAR PÅ SITT SÄTT

Vid ett tillfälle för många år sedan satt jag tillsammans med ett par väninnor och pratade om församlingen och vår längtan att den skulle vara mer fylld av Gud, än vad vi ansåg att den var.

På hemväg genade jag över en äng där det brukar gå får. Runt ängen finns ett elstängsel och jag vet, av erfarenhet, att det känns obehagligt att snudda vid det. För fåren känns det nog så pass olustigt att de snällt försöker hålla sig inom sina gränser.

Jag tänkte på att även församlingar kan, så att säga, ha el i sina stängsel. Det kan visa sig i mer eller mindre outtalade regler för vad man får och inte får göra. Har man fått sig en stöt några gånger för att man kommit för nära den osynliga gränsen – så lär man! De flesta i alla fall. På nåt underligt sätt kan det kännas tryggt att sitta i en viss form av "fångenskap". Man vet vad man har och man vet vad man kan förvänta sig. Man behöver inte överrumplas av något som man kanske tvingas att ta ställning till. Man har anpassat sig!

Samma kväll

körde jag till Kumla på en silversmideskurs. Jag funderade på vad jag skulle säga inför nästa program. Och jag tänkte på vad vi hade pratat om tidigare under dagen – om vår längtan efter att Gud ska bli mer närvarande i församlingen och att vi ville tjäna Honom på ett nytt och starkare sätt ... Hur som helst så mötte jag en buss där det stod "Ej i trafik". Jag tänkte på de församlingar som på något vis inte längre fyller sitt syfte. Som bara står där utan nån funktion! Som inte längre är "i trafik".

Jag fortsatte fundera på det här med bussar och församlingar. Att man ibland möter bussar med orden "Abonnerad". Det är ju inte bra det heller, om det gäller en församling. Det är som att basunera ut att den här församlingen bara är för vissa utvalda resenärer. Den är förvisso, som sig bör, på väg mot ett bestämt mål – men inte för vem som helst. Men en församling som är som den ska vara, plockar upp folk efter vägen för den vet att en sådan församlingsbuss kan ta hur många resande som helst ...

Sen påmindes jag om bussar som i slutet av veckan önskar "Trevlig helg!" Det är ju en hälsning som kan pigga upp en. Men om en församling bara är inriktad på "en trevlig helg" där det skakas hand och nickas på söndagarna med ord i stil med: "Så trevligt att se dig!" – så är den långt från hur Gud vill att den ska vara. Det blir en ytlig söndagskristendom som inte når ut över veckorna. Visst ska helgen vara trevlig när vi får mötas i församlingen, men som sagt, det finns en vecka också där vi kanske behöver varandra mest. Där inte söndagens handslag och orden "trevligt att se dig!" räcker till.

Ja så här satt jag och funderade på väg till min kvällskurs och tyckte att det här var ett bra

bildspråk att ta med i programmet.

Strax innan jag skulle svänga in mot lokalen där vi håller till, mötte jag ännu en buss. Jag gissade att det kanske skulle stå "Hallsberg" eller nåt annat ortsnamn på den. Men där fanns inte en endaste bokstav trots att bussens budskap sa mer än om hela fronten på varit fylld av text. På skylten ovanför den stora framrutan var konturerna av tre stora hjärtan med varsin amorpil. Och det kändes som om Gud själv hade talat!

Att välja det som passar en själv

Vi pratade med en bekant som är med i en liten församling som inte gör så mycket väsen av sig. "Jag vill möta Gud i stillheten" sa han. "Det passar mig bäst!"

Det är som att säga att jag vill bara prata med min man när han har en enfärgad skjorta på sig. Har han en rutig - så har vi ingenting att säga varandra. Jämförelsen är inte den bästa men när det gäller det sätt på vilket vi möter Gud - så är det inte vi som ska sätta villkoren. Vi försöker förvisso, men hur kan vi tro att Gud finner sig i det och ställer upp på dem. Visst kan vi möta Gud i stillheten men han kanske ha nått att säga oss även i vår stressiga vardag eller i ett sammanhang som kan anses både rörigt och uppskruvat.

Vi människor försöker alltför ofta tala om för Gud vad som passar sig och vad som inte gör det - och det borde Han väl förstå att rätta sig efter.

Vid ett tillfälle tog jag en promenad med en bekant där vi passerade ett gammalt bönhus. Hon berättade om en händelse som utspelat sig flera år tidigare i den lokalen.

Hennes man hade varit mycket skeptisk till det där med tungotal och såg det som en överandlig företeelse som helst skulle undvikas. Han ville inte veta av några övertoner alls utan det skulle vara lugnt och stilla och acceptabelt. Och han är inte en person som vill höras eller synas i onödan.

Att Gud inte alltid följer våra manus och direktiv visades klart och tydligt under det här bönhusmötet, som de av en händelse hade hamnat på.

Det var en stark atmosfär av Guds närvaro och mitt i allt detta så drabbades denne försiktige man av Gud själv och började tala i tungor på ett sätt som inte gick att dölja. Han ville helst försvinna mellan bänkraderna utan att lyckas. Det som han absolut inte längtade efter, kom till honom iallafall. Varför kunde inte Gud ta hänsyn till hans inställning?

En av Guds allra bästa sidor är att Han ser till vårt bästa även om vi inte själva gör det.

"Jaha ..!" nu opponerar sig säkert någon med att "alla kan väl inte tala i tungor och de duger väl ändå!" Det gör de naturligtvis men jag ville ta den här berättelsen för att visa att Gud ibland tar initiativ som vi inte bett om. Sen kan vi be om något specifikt i årtal utan att något händer. Att förstå sig på det här är inte lätt och jag tänker inte krängla in mig i några funderingar kring det heller.